

Regel for de ikke faa Tilfælde, i hvilke det Offentlige maa antage sig Personer, som en anden er pligtig at forsjørge, naaget denne anden i og for sig er i Stand til at opfylde sin Pligt i faa Henseende, men paa Grund af særlige Omstændigheder, f. Ex fordi han ikke er tilstede eller ikke er bekendt med Forholdet, undlader at foretage det fornødne. Som de mest praktiske Exempler herpaa kan nævnes, at en Person gifter sig med en Kvinde, der har et eller flere uøgte Børn men undlader at gjøre ham bekendt hermed, og Børnene enten allerede ved Mathestabets Indgaaelse ere eller senere komme under Fattigforsjorgelse, at en Person midlertidig er bortreist og hans Familie paa Grund af uventet indtrufne Omstændigheder maa ty til Fattigvæsenet, eller at Familienmedlemmer, f. Ex. konfirmerede, men ikke 18-aarige Børn, opholde sig udenfor Hjemmet og inden Forsjorgeren kan træde til, maa henvende sig til det Offentlige; men iøvrigt foreligger der jævnlig Administrationen meget forskjellige Tilfælde af denne Natur. Under saadanne Omstændigheder har man ment, at den Hjælp, Fattigvæsenet maa yde, ikke bør have de af Fattighjælps Modtagelse sædvanlig flydende Virkninger for Forsjorgeren, naar denne, saa snart han bliver vidende om Forholdet, opfylder sine Forpligtelser overfor det Offentlige, derunder erstatter den modtagne Hjælp og efter Omstændighederne tillige overtager den videre Forsjorgelse, alt selvfølgelig under Forudsætning af, at Fattigvæsenets Mellemkomst ikke kan siges at være foranlediget ved, at han modvillig har unddraget sig sin Forsjorgelsespligt.

I Henseende til Omfanget af den andre Personer paahvilende Forpligtelse til at forsjørge Trængende er det anset rigtigt at opstille den Regel, at det kan paalægges Hustruen efter de Grundsætninger, som indeholdes i denne §, at yde Manden Hjælp, saalænge hun ikke er endelig skilt fra ham, saafremt hun har særegne Midler eller Indtægter, der ikke henhøre til Fællesboet. Dernæst har man ment at maatte tillægge Forholdet mellem Forældre og Børn en større Vægt, end der efter den nugældende Lovgivning er tilbøjet dette Forhold. Ved Siden af de i de foregaaende §§ givne, i det væsentlige med det nu Gældende stemmende Regler om den ubetingede Forsjorgelsespligt, der paahviler Forældrene ligeoverfor deres umyndige Børn, er der derfor i § 11 optaget Bestemmelser om en videregaaende Forpligtelse for de nævnte nære Slægtninge til at komme hverandre til Hjælp i deres Trang, idet der under de i Paragrafen nærmere fastsatte Betingelser er paalagt saavel Børn at under-

støtte deres Forældre som ogsaa disse at yde Hjælp til deres Børn udover disses 18de Aar. Naar henses til Bestaaffenheden af det Slægtstabsbaand, der sammenknytter Forældre og Børn, og naar det derhos tages i Betragtning, hvor lidet Betænkelse der endnu findes ved at lade selv de nærmeste Slægtninge forsjørge paa det Offentliges Bekostning, idet det navnlig ikke er sjældent, at Børn unddrage sig Ansvar for trængende Forældre ved at lade dem gaa paa Aftraagt og søge dennes Utilstrækelighed suppleret ved Tilflugt fra Fattigvæsenet, vil det formentlig erkjendes, at en saadan Forandring i de hidtil gældende Regler er vel begrundet i Forholdets Natur og tillige i høj Grad ønskelig. Det vilde dog uden Tvivl føre for vidt, om man vilde opstille en ubetinget og for alle Tilfælde gældende Forpligtelse for Forældre og Børn, ogsaa naar disse ere komne udover deres umyndige Aar, til i Trangstilfælde gjenfaldt at understøtte hinanden, idet individuelle Omstændigheder nemlig i mange Tilfælde kunne retfærdiggjøre en Vægning ved at understøtte. Det er derfor i § 11 foreslaaet, at Spørgsmaalet om Indtrædelsen af den der omhandlede Understøttelsespligt skal afgjøres af Overøvrigheden, der tillige skal bestemme, hvormeget Bedkommende skal udrede, og hvorledes Hjælpen skal erlægges. Det er derhos nærmere angivet, hvilke Hensyn der blive at tage ved Afgjørelsen heraf. — Reglerne i § 13, at alene Fattigvæsenet og ikke tillige den Trængende selv skal have Afgang til at opnaa Bidrag fra de dertil forpligtede Slægtninge, støtter sig til den Betragtning, at man ved Paabyrdelsen af en saadan Understøttelsespligt ikke bør gaa videre end til at fastholde, at ingen, som selv er i Besiddelse af de fornødne Midler til at underholde sine Forældre og myndige Børn, skal være berettiget til at paabyrde det Offentlige Underholdningen af disse, og det er da heraf en Følge, at den omhandlede Understøttelsespligt først kan indtræde, naar de nævnte Personer ere komne i saadan Trang, at de have maattet henvende sig til Fattigvæsenet. Reglerne i § 14 slutte sig til de gældende Bestemmelser jfr. Lov af 10de Mai 1854 §§ 31—34, dog at man har forment, at Husbondens Forpligtelse bør indskrænkes saaledes, at den i intet Tilfælde kan komme til at omfatte noget længere Tidsrum end 6 Maanedes.

Til Kapitel II.

Idet man med Hensyn til den Hovedbetragtning, som man har troet at burde